

*

Girdėjau kažką, krintantį anksti rytą.
Vėjas, pjaudamas laiką, švilpavo
retų šakų raizginį, susikūprinęs,
paskutinį kartą pargriovęs žiemą.
Staiga pasigirdo garsas, ūmus dardėjimas dausose,
vaiduoklių palėpėje, nuspirtas įpročių žemėn.
Dėmesys nesusitelkė, nepakito senatvės spalvos
pakelės daiktuose, suprato –
dangus per arti prisigretino ir kraujuoja.
Niekas neužsibūna. Niekas dulstvoje šviesoje.
Niekas šią žlugimo akimirką.
Dulkės lange iš lėto mokosi savo tylaus amato,
naktis rodo į kitą pusę, girdžiu save,
kur tik pasisuku, krisdamas,
rankos virš galvos, vaško ir plunksnų kruša
toli nuo jūros, tartum šlovės kamuolys,
aplinkui ugnis ir džiaugsmas,
krisdamas ant sienų, ant nuožulnaus čerpių stogo.
Mačiau amžinybę dangaus žydroje šviesoje,
pamiršau seno tėvo perspėjimą, dainavau sau,
bejėgis ir laisvas, kol visatos stygos
iš lėto išsitempė ir spragsėdamos trūko.

*

Rašau atsakydamas pievų ir medžių
dievams, dreifuodamas pro geltoną mėnulį
lyg prie dangaus prigludęs dūmas.
Visa tai kažką reiškia, žinau tai,
skaidrus kaip stiklas, nedūžtantis
man atsitrenkus, geri vardai, sukurti, prarasti
protinguose geltonai rudoose dūriuose,
raudonai sudygusiam derliuj.
Valandos tolsta, beveidės ir sunkios.
Slenku atgal link pavasario, ir diena laiko
ilgą aštrų skustuvą man prie gerklės.
Mano rankos uždangsto šio pojūčio spragas.
Tarp pirštų kraujas dejuoja, užlieja
pečius išsipildymo našta.
Mano meilužė pasirodo ir vėl pabėga. Matai?
Šalutinės gatvės suklumpa, baltos, dviveidės
ir neįskaitomos, o kapai, apšviečiantys
tolimus pasaulio kraštus, dainuoja: *esu esu esu*.

*

Esu nuolatinėje santarvėje su savimi,
geriu lietaus lašus, mėnuliui lipant
standžiais miesto laidais ir plokštumomis.
Diena it neatplėštas laiškas,
šio nedidelio namo netobulos tiesos
raudona gyvybės anglis numesta
lyg tuščiaviduris užmaršties alsavimas,
laisvas it pelenai nuostabios tuštumos take.
Užkopiau ant debesies, saulę susiradau,
šnabždėjau beviltiškas priežastis
šešėlių painiavoje.
Buvau vakarė žvaigždė, pusiau sudainuota daina,
lėta benamių pamirštų dalykų ugnis,
kai ji atsiduso ir suvirpėjo
tarsi paukščių spiečius pradingęs auštant.
Ir taip kiekvieną rytą,
ženklinami puslapiai, kol dienos šviesa
atidengia abiejų mūsų pečius.
Vėjas pakilo, seklumos pasikartojo.
Aš kritau kažkur kitur tada,
senoj praeity, ilgoj ateity.

*

Vis dar nežinau, kur gyvensiu abu gyvenimus.
Vienas jų, žinau, plaka kaip paspartėjęs pulsas
už lango, kurį kasdien atveriu, saulei
nuraudus senojo šviesoforo spalva
tolimo kelio aštriausiam kampe.

Anas, kurio vardo nė nežinau, skverbiasi į namus
ir plūsta laisvai per sienas, seka mane
tartum baltą vėliavą virš baltų kreidos
bokštų lygumos miestuose, svirduliuojantis
pakeleivis vaiduoklių.

Ne, ne tai, ne tai.

Noriu trečio, begalinio vasaros tobulumo.
Būsiu laumžirgis danguje, pilname vandens
ir šviesos, jo trapūs sparnai prieš vėją
judėdami sklaido šešėlius ir traiško akmenis.

*

Mačiau ją, einančią lėtai pro medžius
prie nuošalios kalvos, laikančią trapią
žalią vazelę geltonų gėlių,
besigrežiančių link tekančios saulės.
Ji vaikščiojo nepalikdama pėdsakų ant motinos
žemės ar prisilietimo žymės dangaus tyruose.
Aš pasislėpiau nuogas šlapioje drevėje,
jai praeinant žinojau, kad negalėsiu
pasirinkti šio pasaulio ar kito,
negalėjau rankos ištiesti, paliesti ją,
negalėjau atitaisyti laiko, kurs švilpė
tyliai mano mirties valandą.
Viską atleidau, pasijutau išaugęs
pro dienos akis į savo tremties ir beprotybės
vietą, išsibarsčiau it geltonos
išdžiūvusios gėlės pievose.
Šią švelnią staigiai užėjusią naktį,
kai kūnas daugiau nebegali mirti,
mano sparnai skleidžiasi,
susigretina su jos nepažeidžiamom
rankom ir venom, išgelbsti,
nusvyra pajuodę, bejėgiškai.

*

Iškasiau duobę derlingoje žemėje,
gilesnę nei mano sodintų krūmų šaknys,
ir stovėjau žiūrėdamas, kaip vanduo gėrės iš lėto,
ėdrūs neginčijamos tiesos lašai nuo tylių
jos kraštų iš lėto riedėjo pro neaiškius
pokalbius rausvam naktinės žemės purve.
Tai buvo mano pradžios stebuklas,
rankų drebulys, kai kišau jas į angą ieškodamas
jos, paskutiniojo Dievo žodžio perspektyva,
platėjanti pliūpsniais, tartum popieriaus skiautė
nešama per žolę, sielai dejuojant
už jo nematomos nugaros.
Rožės staiga pakvipo savo dauboj,
saldus jos kvėpavimas.
Ji sušvilpė ir atsigrėžė
mano ilgesio prieblandoje sukrėsta ekstazės,
kai susiglaudėme po arkos skliautu.
Mėlyni švaistūnai perdirbo dangų,
man netvirtai svyrinėjant.
Rytoj skylė užsitrauks pati.
Gulėsiu nemiegodamas ir vaizduosiuos
pabaigą šio troškimo.
Neįmanomybės persikels į šešėlius,
kviečiančius netikėtus ateities ženklus.

*

Mėlynas kėkštas ant pilkos raudonojo klevo šakelės
ši rytą pažvelgė aukštyn, žemyn, ir tada – į mane,
kai besisukančių sparnų šešėlis praskrido vėl
per kiemą, plasnodamas tankiai kaip
mažo pasaulio stebulė, sujudinta
staigaus neaiškios šviesos įspėjimo.
Jis žino, kad žemė persislinks nejučia,
netikėtai, ir kad mirtis ateis kaip vos matomas
paskutinės ryškios žvaigždės blyksnis.
Netramdomas apetitas, atminties pusbutelis,
savitvardos netenką nevykėliai,
ir tuščiai mano širdies katakombai
pažįstama baimė, kai dienos įsitvirtina
ir visata murma ant mūro sienų, langų.
Nedaug išgyvensi nežemiškų čia dalykų,
kai šešėliai supas, siūbuoja ant savo kulnų,
kai laukinė akis tamsoje vinguriuoja pro
saulės užkratą, ir nenugalėta visatos tyli
trauka galutiniai atsileidžia.
Stebiu paukštį ir skrieju su juo, suklumpu atsitrenkęs
į šventąjį ženklą ir sėklą, alsuoju tankiai
ir sunkiai, stingsta šešėliai.
Plona išgyvenimo riba mums abiem
prieš akis spinduliuoja, jos vardas

didėja, mažėja iki nelaukiamos mirties,
o virš galvų, dangumi plūsta šviesos,
kybo laiko ir kraujo spalva.